

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posa-
mezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu 'JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 15. - V Ljubljani, dne 10. julija 1909. - Leto VII.

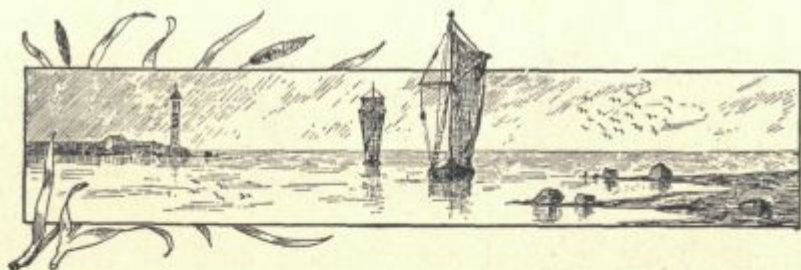
To že gre.

„Ali pa morete izhajati s svojimi dohodki?“

„Eh, malo skromnejše moram živeti in pa malo dolgove
delati, potem pa že izhajam!“

Utrink.

Zavist je največkrat — priznanje.

IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.

IZZA MOJE GLEDALIŠKE KARIERE.

Le pogledjte me! Res nisem podoben za gledališkega igralca. Ti dolgi, suhi, pajkoviti kraki in pa ta labudji vrat! Za ljubimca bi bil kaj smešna prikazen! Vile-rojenice pač niso mislile, ko so se ob moji zibeli prepirale za mojo usodo, da bom moral kedaj nastopiti tudi na odru. Pa sem vendar že nastopil kot gledališki igralec in to še celo v vlogi glavnega junaka — ljubimca. Tare Vas radovednost, da Vam pa ne bo prehudo, Vam bom povedal ta „špas“. Začnimo . . . ena . . . . . dve . . . . . tri:

Dolgo je že temu. Takrat sem pri okrajni sodnji v Orehovci kot sodnijski pisar lomil peresa. Radi bi vedeli, kje je to mesto Orehovica. Poslušajte me in vedeli bodete, kje je to vlaško gnezdo.

Vi, gospod Jež in vsi Vaši bravci, sedite ob 1 h popoldan na dolenski vlak, v restavraciji v Grosupljem si privoščite klobaso za 60 h in mali vrček piva za 20 h, se peljite do Novega mesta in tu izstopite, da se ne peljete na Stražo Toplice. Dovolite mi, da si nekoliko oddahnem, ker sem do sedaj hitel kot dolenski vlak, čeprav nisem bil podkurjen z butarami. Ako bi bil podkurjen z butarami bi dolenski vlak prehitel.

Smo v Novem mestu, seveda na kolodvoru, ne v mestu. Mahnimo jo v mesto peš, ker voznikov za Ježa in vse bravec istega nima celo Novo mesto vstevši obe dr. Slančevi ekvipaži, ustavimo se na pošti, kjer že čaka neka „šajtrga“, ki ima zadaj napis: „K. k. Postwagen nach Nussdorf,“ pod tem napisom nekaj podpis Globotschnigg, ki kaže, da je ta umetnik stvaril napis in da je lastnik tega „Postwagna“. Stisnimo se v voz; nič se ne bojte, ako tudi gospod Jež katerega kaj zbode, bolje se

je pri Ježu pejjati, kot pa hoditi 5 ur peš. Voz rabi do Orehovice samo 3 ure. V treh urah smo zopet pred pošto in to v Orehovci. Tu vas pozdravi pšotna gospodična pokazavši svoje krepke zobe:

„Ach, guten Abend, Herr Igel! Dober večer, meine Herren! Kje boste prenočili., gospodje? Pri Nosmanu ali pri Jugu? Priporočam Vam Nosmanovo gostilno; gute Bedienung, narodna gostilna, schöne Zimmer und äusserst po ceni.“

Udarite jo k Nosmanu; tu Vas bo z odprtimi rokami sprejela domača hči Točka. Vprašajte jo, kje je gospod papa, odgovorila Vam bo, upajoč, da je med Vami kak samec, ki bi se je usmilil radi njenih tisočakoy, ki jih je pa precej manj, kot pravi sama: „Ach, der Arme ist gestorben und mir hat er 80000 Kr. hinterlassen,“ peljala Vas bo v salon. Kocem salona vidite gledališki oder in tu je mesto moje gledališke kariere. Po dolgih 8 urah smo na mestu „moje smole“.

Takrat sem toraj bil pisar pri okrajnem sodišču, moj šef je bil sodnik Stiliček. Dolgo je že na tem božjem svetu. Večkrat sem mu že želel ob preselitvi v boljši svet pravične sodbe. Veliko je skusil, predno je s Faustom: „kdor ni za boljšo rabo“, postal jurist in polagoma sodnik v Orehovci. Dovršivši maturo je šel v semenišče; zakaj v „celici tihí“ ni našel miru, ni nikdar povedal; le toliko je znano, da je naenkrat izginil iz semenišča. Ker je čutil posebno nagnenje do gledališkega odra, vstopil je v gledališko šolo na Dunaju. Tam so mu povedali, da treba poleg šilastega nosu in širokih ust za gledališkega igralca tudi še za proseno zrno pameti in so mu dali slovo. In sedanji sodnik v Orehovci je stopil na lestvico, kjer sedi na vrhu pravosodni minister, prav na spodnjem klinu pa moja malenkost z vrednimi mi kolegi, vmes pa razni mesarji Slovencev, med temi tudi Stiliček. Jež je nekaj rekel: „Vola mesarju, Slovenca sodniku“ in po tem se tudi ravna sodnik Stiliček, menjavši besedo Slovenec z imenom neke politične stranke na ti božji Kranjski. Zato ni čudno, da je hitro prikorakal po ti lestvici na tisti klin, kjer po jubilejnem letu, letu posebnega spomina, stoje okrajni predstojniki in jaz sem bil njegov znameniti pisar. Okrajnemu predstojniku Stiličku je pa ostalo iz gledališke šole nagnenje do odra. Za časa mojega pisarniškega življenja v Orehovici spisal je igro „Uskok“, ki se je vršila za sodno mizo in sodniku Stiličku na čast bodi povedano, da je s tem delom prekosil samega sebe. Že poprej me je sodnik — igralec večkrat prosil, naj prevzamem kakšno vlogo pri njegovih

predstavah. Te sem pa vedno odklanjal, češ, da sem preneroden za oder. To je pa imelo svoje posledice; zapazil sem, da to Stiličku ni bilo vseč. Moj kolega Črni smel je popivati cele dni po Orehovci (noči so bile tako naše), pa mu vendar Stiliček ni nikdar rekel žal besede, dočim sem jaz dobil jezikovo juho, ako sem le par minut prepozno prišel v pisarno, to pa zato, ker je moj kolega Črni sodeloval pri Stiličkovih prestavah, jaz pa ne. Želel sem si tudi jaz udobnega življenja a la Črni in težko sem pričakoval, kdaj bo Stiliček „svojega uma svitle meče“ v podobi kake enodejanke razlil na papir. To se je tudi zgodilo. Izšla je dvodejanka; „Lepa Tončka?!“ posvečena Nosmanovi Tončki. Cela igra je bila Tončki zelo všeč; ugajala ji nista samo vprašaj in klicaj pri naslovu. Radi tega je interpelirala Stilička, odgovoril je, da je to povzročil tiskarski škrat in da bi ta klicaj in vprašaj ne smel stati tu. Jaz sem si takrat mislil; da bi se moral naslov glasiti: „Lepa (?) Tončka“; mogoče sem se motil.

Pri Nosmanu so zopet sklenili, da se igra čez 14 dni igra „Hajduk“. Mislil sem že, da me Stiliček popolnoma prezre, ker poprej nikdar nisem hotel prevzeti kake vloge. Tu sem se pa varal. Stiliček me je pa naprosil, naj prevzamem stransko vlogo sluge. Ker sem upal, da se mi bo potem godilo tako, kot se godi črnemu, sem to vlogo tudi prevzel.

Igral sem prav dobro; prevračal sem stole, potegnil namizni prt s kozarci in steklenicami vred z mize, padel čez prag in sploh streljal kozle, občinstvo mi je pa ploskalo, ker ni vedelo, da tega Stiliček ni določil moji vlogi. Igra je imenitno vspela in tega uspeha se je imel Stiliček zahvaliti samo moji nerodnosti. Stiliček mi je bil zato tudi hvaležen. Krokalo skupno s Črnim ponoči in podnevi in koncem meseca mi je posodil celo deset kron, zapisnike in sklepe je pa pisal Stiliček sam.

To je bilo življenje; noč in dan pijače in poleg tega me je ljubila še Marinkovičeva Mici. Kadar sem se naveličal pijače, sem šel v vas k svoji Mici . . . . to je bilo življenje.

Nekdaj sem slučajno zopet po dolgem času zašel v pisarno. Tu me je naprosil Stiliček, naj bi prevzel glavno vlogo ljubimca v igri „Lepa Tončka?!“ Seveda sem to vlogo z veseljem prevzel. Ker sem bil precej neroden pri skušnjah, trobil mi je Stiliček, naj se vedem pri igri tako, kot se vedem, kadar sva z mojo Mici sama v sobi. Tončko je igrala Nosmanova Tončka in jaz naj bi bil njen ljubimec. Sicer se mi je zdelo nekoliko neumno.

ljubimkovati, čeprav samo pri igri, vendar sem pa to storil, da se ne zamerim Stiličku. Slednjič so bile skušnje končane, in Stiliček je bil prepričan, da bo igra imenitno izpadla.

Že celo uro pred predstavo pričel se je polniti Nosmanov salon. V prvi vrsti je sedela Marinkovičeva Mici; v roki držeč velik rudeč nagelj, ki je bil namenjen meni.

Zagrinjalo se dvigne, prestava se prične. Takoj v prvem dejanju v prvem prizoru imel bi razodeti „lepi Tončki“ svojo ljubezen.

„Kakor bi bili pri Mici,“ mi še zašepeta izza kulis Stiliček in pokleknil sem pred lepo Tončko, hoteč jej razodeti svojo iskreno ljubezen.

„Brez tebe, draga Mici, ne morem živeti, in ako me ti, krasna Mici, zapodiš, umrem.“

Po dvorani bučen smeh, ozrem se nazaj in vidim celo množico režečih se obrazov; mislil sem, da so sami poosebljeni zli duhovi, v prvi vrsti je pa padal list za listom iz rok Marinkovičeve Mici, ki je bila rudeča kot mak. Položaja nisem spoznal in ta smeh in pod nogami Marinkovičeva Mici raztrgan nagelj sta me spravila v še večjo zadrego. Ta prokleti „kot bi bili pri svoji Mici“ mi je uničil vse in kopičil sem neumnost na neumnost. Ker sem se hotel obnašati, kot bi bil pri svoji Mici, sem zabredel tako daleč, da so morali spustiti zagrinjalo . . .

Izgubljeno je bilo vse: Micina ljubezen, Stiličkova naklonjenost, izgubljeno vse, vse, prav vse.

Po ovinku.

Dijak: „Ljubi strijc; veliko prošnjo imam do tebe!“

Stric: „Aha, hočeš že zopet kako posojilo!“

Dijak: „Kaj pa vendar misliš! To bi se moral nahajati že v posebno veliki zadregi, da bi te prosil na posodo!“

Stric: „Hvala Bogu! No, kaj pa potem želiš?“

Dijak: „Moram ti, žal, obstati, da se nahajam sedaj v tej posebno veliki zadregi!“

ZVONIMIR MASLE:
FANTOVA LJUBEZEN.

Ni dekle v fanta se nič več ozrlo
in vročo je ljubav med njim razdrlo;
dva dni prenašal fant je to gorjê,
a tretji dan je počilo srcé . . . .

In dekle se ob odru je skesalo
in se do polnoči skrivaj jokalo,
a v sanjah pa prišla tedaj skrivaj
ji fantova ljubezen je nazaj.

Prelepa, rožna kakor nežna Vila
v žarečih biserih se je svetila,
in lepe, črne angelske oči
so z licem vred se nasmehljale ji.

Zakaj me, dekle, zdaj do sebe kličeš,
ko jaz umrla ž njim sem . . .? kaj mi vičeš?
saj zdaj zaman vsi vroči vzdihji so,
saj zdaj zaman vse vroče solze so . . . .

Saj ne želim si več nazaj v življenje,
saj ne želim si več nazaj v trpljenje —
in, ko bi mogla oživetiti spet,
bi bil mi zdaj ves svit in čar odvzet . . .!

Bajka.

Ko je še hodil sveti Peter po zemlji, srečal je nekoč moža,
ki je britko jokal.

Sveti Peter stopil je k njemu ter ga vprašal sočutno: „Čemu
jočeš, ljubi mož?“

„Slovenski slikar sem,“ odgovoril je mož ihté.

Tedaj se je sveti Peter obrnil od njega, vzел robec iz žepa
ter začel tudi sam britko jokati.

V trgovini pisalnih potrebščin.

Kupec: „Tako, meni zaračunite pisalni stroj dvestopetdeset kron; mojemu konkurentu ste ga pa prodali za dvesto kron!“

Prodajalec: „Prav imate; toda pisalni stroj, ki sem ga prodal vašemu konkurentu, pisal je še staro pravopisje!“

Hudomušnež.

Gospa: „ . . . Verujte mi, samo oženjeni vedo kaj je srečno življenje!“

Gospod: „Verujem, toda tedaj je že prepozno!“

Prav prijetno.

„Povej no, kako pa kaj gre doktor Možiču?“

„To ti rečem: mož je zadolžen čez ušesa — svojega tasta!“

Pozna ga.

„Prosim, gospa krčmarica, ali je Vaš gospod soprog doma? Rad bi nekaj z njim govoril!“

„Doma je že; toda ravno zdaj vino pretaka.“

„Potem ga pa nočem pri delu motiti. Bom prišel pa čez eno uro nazaj; saj tedaj bo menda s pretakanjem že gotov?“

„Gotov bo že; toda tedaj ne bo mogoče več z njim govoriti!“

Siromak.

„No, kako ti kaj ugaja zakon?“ vprašal je nekdo znanca, ki se je pred kratkim poročil.

„Eh, nič posebno!“

„Kako to?“

„Veš, zjutraj ko se zbudim, že zahteva žena od mene denarja; opoldne ko pridem domov zopet, in zvečer, ko ležem k počitku hoče že zopet denar!“

„Kam pa dene toliko denarja, za božjo voljo?“

„Ne vem, ker ji ga do zdaj še nisem nič dal.“

Stara devica.

Stara devica: „Sinoči sem šla okoli desete ure zvečer po ulici. Kar naenkrat zagledam v bližini nekega moškega. Ti ne veš, kako sem na to stekla!“

Prijateljica: „Pa si ga vjela?“

Prva misel.

Gospod (gospej, kateri je pred kratkim umrl soprog): „Moje odkritosrčno sožalje!“

Vdova: „Čemu? Kaj mislite, da res ne bom nobenega več dobila?“

Prozaični soprog.

Soproga: „S kakim ročnim delom bi ti napravila največje veselje za god? Kar povej!“

Soprog: „S češpljevimi cmoki!“

Na sodnji.

Sodnik: „Vi ste bili toraj že kaznovani? Zakaj?“

Toženec: „Zato, ker so me vjeli!“

V naglici.

V trgu K. se je ustanovila posojilnica, zadruga z omejeno zavezo. Na ustanovnem shodu nagovoril je sklicatelj udeležnike: „Ljubi združniki z omejeno zavezo . . .“

Računska naloga.

Profesor: „Tvoj brat gre iz Ljubljane proti Posavju ter prehodi v eni uri pet kilometrov; ti pa odideš tričetrt ure kasneje in prehodiš šest kilometrov v eni uri. Kje se toraj snideta?“

Dijak: „Navadno pri Alešu!“

ŠTEVILKA TRINAJST.

Janez je spustil črevlje, ki jih je ravnokar snažil, na tla, tako se je prestrašil.

„Tako zvoniti, to je pa že preveč. Gospod na številki trinajst je najbrže zbesnel. Osnažene čevlje sem mu vendar že davno položil pred sobo . . .“

Uglušljivo zvonenje električnega zvonca prekinilo je samogovor hotelskega sluga Janeza. Trikrat — v kratkih presledkih — brez dvoma se tiče to zvonjenje njega.

Z velikimi koraki hitel je Janez po s preprogo obloženih stopnicah pred sobo številka trinajst.

„Milostni gospod želi?“

Tujec s črno polno brado v spodnji obleki stoječ pri na pol odprtih vratih zakriči na slugo:

„Kje so moje hlače? Ali jih še zdaj niste osnažili?“

„Vaše hlače? Jaz nimam hlač!“

„Kdo pa ima moje hlače? Ali je tu še kak posebni sluga nastavljen za snaženje hlač!“

„To ne; toda vi niste dali hlač snažiti.“

„Prismoda — tu na žrebelj sem jih sam obesil ter obenem položil tudi črevlje na prag.“

„Črevlje sem že sinoči vzel izpred sobe, a hlač ni bilo.“

„Vrag te vzemi! Misliš, da sem prišel brez hlač v vaše gnezdo?“ jezil se je tujec. „Ta je pa res lepa! V kakošno razbojniško gnezdo sem pa zašel? V pol ure se moram odpeljati z vlakom. Glejte, da mi hitro prinesete hlače, sicer bom vašega šefa prijel za odškodnino.“

Janez je pomigal z rameni. „Nemogoče! Jaz nisem videl vaših hlač!“

„Oho, Janez — čemu pa to razsajanje?“

Lepo rejeni lastnik, hotela je prisopihal po stopnicah ter obstal na hodniku.

„E, gospod na nesrečni številki — —“

„Neumnost! — Pri meni ni nesrečnih številk.“

„Številka trinajst je gotovo nesrečna. Kolikokrat sem vam že pravil —. Tu trdi gospod — —“

„Nič trdi“, zarežal je tujec. „Resnica je, da so mi hlače ukradene. —“

„Hlače ukradene?“ prebledel je krčmar „Nemogoče; v mojem hotelu se ne krađe.“

„Ali hlač vendar ni tu —“

„Dovolite; ako hlač ni tu, morajo pač biti —“

„Nesramnost! Menda vendar ne bodete tudi vi trdili, da sem prišel brez hlač!“

„Gotovo ne. Toda stvar mi je nerazumljiva. Kaj bi bilo res mogoče, da se je pritihotapil kak lopov —“

„Drugače mi pač ne bi mogle izginiti hlače. Ali je pa morbiti kateri izmed vaših gostov —“

„Prosim, pri meni prenočujejo samo dostojni ljudje.“

Tujec se je zlobno nasmehnil. „To se bo pokazalo; zahtevam, da se nemudoma preiščejo sobe —“

„Za božjo voljo!“ prekinil ga je krčmar „to bi vzelo ves ugled mojemu hotelu. Prosim, ne govorite tako glasno, saj sem pripravljen povrniti škodo.“

„Torej nove hlače; toda nemudoma, ker se moram odpeljati.“

„Takoj pošljem tu nasproti v prodajalnico ponje. Janez teci naglo in naj ti jih dajo nekaj na izbero —“

„S tem pa stvar še ni rešena,“ dostavil je tujec, ko je sluga odšel, „v hlačah je bila tudi denarnica z nekaj nad petdeset kronami. Pozabil sem jo vzeti iz hlač.“

„To je Vaša krivda, gospod!“

„Nikakor ne! Vi ste odgovorni za vse, kar bi se utegnilo v Vašem hotelu izgubiti ali biti ukradeno. Ako se protivite povrniti mi vso škodo, ovadil bom pač vso zadevo policiji.“

Debelemu krčmarju so zablestele potne srage na čelu.

„Vražja soba. Janez ima le prav. Pred tremi dnevi mi jo je nekdo baš iz te sobe popihal,“ godrnjal je krčmar.

„Odločite se,“ silil je tujec. „Zahtevam popolni nadomestek, sicer — —“

„Moj Bog, ne kričite vendar tako! Saj vam povrnem — tu imate petdeset kron!“

„Dobro — tu je torej petdeset kron, toda denarja nisem nosil raztresenega v žepu, imeti hočem tudi denarnico.“

Tu imate tudi denarnico!“ in krčmar izprazni denarnico svojo ter mu jo ponudi. „Zdaj imate menda vse!“

„Vse, razun hlač —“

„Tu že prihaja Ivan s trgovskim pomočnikom.“

„Tujec se je podal nazaj v svojo sobo. Nekoliko minut kasneje pa je elegantno opravljen zapustil hotel, krčmar pa je vzdihovaje plačal izbrane hlače.

*
=

Krčmar pri „modri opici“ si je zadovoljno mencial roke, ko je vstopil na večer hotelir napominanega nesrečnega hotela k njemu v poset. „Lepo, lepo, da si se zopet enkrat pokazal!“ ga je ogovoril ter mu podal roko.

„Ni drugače. Danes sem bil že tako jezen, da si moram to jezo z dobro tvojo kapljico poplahniti. Prinesi mi toraj najboljšega, kar ga imaš v svoji kleti.“

Krčmar mu je prinesel steklenico najboljšega lastoročno ter jo postavil z dvema kozarcema na mizo pred gosta. „Že dovoliš, da se ti pridružim?“

„Gotovo! Tako bom vsaj lažje pozabil svojo smolo!“

„Kaj si se res tako razjezil?“

„Da, s svojim hotelom,“ zamrmral je hotelir ter pokusil rujno kapljico.

„Moj Bog, tako se godi vsakemu —“

„Tudi tebi?“

„Uprav sinoči. Pomisli kako imenitnega gosta sem imel sinoči. Najedel in napil se je tako, da je njegov račun znašal nad osem kron, a ko mu je bilo treba plačati, mi pove, da ni ma denarja.“

„Torej za osem kron te je namazal?“

„Skoro da, sicer bi se gotovo že davno zopet zglasil, kakor je obljubil. Vesel bom, če bom njegovo zastavo spravil v denar!“

„Povej mi, ali bi hotel morda ti kupiti od mene prav po ceni še čedne hlače?“

Hotelir je zarudel ter se začel nemirno na svojem sedežu premikati. „Hlače premikati. „Hlače po ceni! Pa menda vendar

ne veš o smoli, ki sem jo imel s svojim gostom in me hočeš zdaj vleči — — —“.

„Kaj ti pa je! Ne razumem te. Povem ti, da govorim resno. Takoj ti hočem pokazati hlače.“ In odhitel je krčmar ter se v nekotnih trenotkih vrnil z že precej obnošenimi hlačami.

„Kaj hočem s hlačami,“ zjezil se je hotelir.

„To je zastava, ki mi jo je pustil tujec za povžito jed in pijačo. Ako mi daš zanje osem kron, pa so tvoje.“

„Hlače v zastavo?“ začudil se je hotelir in nekaj se mu je posvetilo. „Za božjo voljo govori, povej —“

„Tu nimam veliko povedati. Ko se moj včerajšni gost, dasi je bila že policijska nra, ni zmenil, da bi plačal in odšel, opozoril sem ga na čas ter prosil, da bi plačal. Tedaj se je pokazalo, da je mož popolnoma na suhem. Izgovarjal se je, da je pozabil denar doma in da mi ga hoče drugi dan prinesiti. Ker mi je bil mož docela tuj, mu nisem hotel upati temveč sem zahteval, naj mi kaj pusti v zastavo. Ker ni imel niti ure niti prstana, zahteval sem naj mi zastavi svojo elegantno do tal segajočo zimsko suknjo. „Kaj pa mislite? Ob tem mrazu naj bi šel brez suknje domov, da bi so prehladil? To je nemogoče, a zastavim vam, če že ni drugače, nekaj družega —“

„Kaj mi hočete zastaviti, ko nimate ničesar —“

„Hlače svoje vam zastavim, ako že mora biti —“

„Kako pa morete domov brez hlač?“

„O, pod dolgo mojo suknjo zlasti ker imam škornje, se hlače niti ne opazijo.“

Uvidel sem, da ima mož prav in ker sem imel z njim usmiljenje, vsprejel sem njegovo ponudbo ter ga peljal v svojo sobo, da je slekel hlače. In res je mož zapustil mojo krčmo brez hlač.“

Hotelir je v dušku izpraznil svoj kozarec. „In za hlače, ki jih je tebi zastavil sem mu moral jaz kupiti nove — — —“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Gespa Galetuva Lina morja zadn cajt vahtat, kokr kašn Buži grob u cerku pa mende tud glih tku brez ta prauga uržaha. Buži grob nau nubeden ukradu, Galetuva Lina pa še mn. Pa če b ja nazadne že tud res ker kerkat ukradu, grem soja gla-va staut, de b ja prec druh jut sam nazaj prnesu in še usaka pukura b rad nase uzeu, sam de b se ja znebu. Zatu mislem, de sa tist žendari, ke iz ferfileks gumazina dan na dan skus gautre glegajo kokr kašn purmani iz kurenka, čist udveč in b blu desetkat bl pametn, če b jh puslal nazaj

usacga na soj dum in nej b tam, zdela k je uručina, raj u trau pud kašnem jabukam znak ležal in kumarje štel, če jim res nimaja dat druzga upravka. Žendarjem pa vem de b blu tud lubš, kokr pa tlela u Iblan douhčes predajat, ke ga mama že tku zadost.

Če pa nemškutari res mislja, de je Lina u tak navarnast, nej ja pa zapreja u kašna pred vognam in ulomem zažihrana kasa, pa u tud dobr.

Le nekar na pučnite takeh kumedi iz ena ženska, ke jh je pousod zadost. Če b že res kej blu, b že nč na reku, ampak tku, k je spred in zad ena figa, se pa res na splača.

ZVONIMIR MASLE:

ZVEČER.

Zapeljivo
spet kraljica zvezd
vstaja za goró.
Ljubeznjivo
milijone zvezd
že pozdravlja jo.
Prikupljivo
si se, ah, deklé,
mi nasmehnilo!

Zapeljivo,
ljubeznjivo,
prikupljivo,
v noči kot nocoj
smeh zvenel je tvoj
živi nepokoj . . . . !

Ah in od takrat
grem o polni luni rad
fantovat.
Zapeljivo,
ljubeznjivo,
prikupljivo
še bolj vsakikrat
biti češ, deklé!

Navihanček.

Mati: „Ti si prinesel deset vinarjev nazaj, ki sem ti jih dala, da bi kupil znamko, prilepil jo na pismo ter vrgel v poštni nabiralnik? Kaj nisi pisma oddal?“

Pepček: „O ja! Toda vrgel sem pismo naglo, ko me ni nihče gledal, kar brez znamke v nabiralnik!“

Prevelika zahteva.

. . . „Gospod doktor, veliko uslugo mi lahko storite!“
„Iz srca rad! Kaj naj pa storim?“

„Zaročite se z mojo prijateljico Emo, mene pa potem vzemite v zakon, da se bo prav jezila!“